

Mame ni več!

I.

leči na ruši deklica rumeni,
Očesci k nebu vpira orošeni:
„Oh, mama, vse drugače je pri hiši,
Odkar vaš glas po nji se več ne sliši.

Odhajal oče v jutro je na delo,
In srečen se oziral pot je celo,
Ko na večer se vračal je, z rokama
Iz dalje mahal je na pragu nama.

Sedaj na jutro žalosten odhaja,
Otožen velo mi roko podaja,
In v mraku iz tovarnice se črne
Otožnejši še vselej spet povrne.

Jaz na večer sedim ob luči nema,
Po belem zidu senca črna drema,
Zamišljen oče okenca odpira,
Na vse strani se v jasno noč ozira.

„Oh, ni je!“ vzdihne v zvezdnato obočje,
In stopi k meni, stisne me v naročje,
Ihteč s poljubi vroče me obklada,
Po licih solza za solzó mu pada.

Ko celi dan doma tugujem sama,
Le vi mi hodite na misel, mama;
Vse v hiši prazno, prazne v vrtu grede —
Pogled nikjer mi mame ne privede.“

Greg. Gornik.

II.

Ko še mamo sem imela,
Svet je ves drugačen bil;
Oj, radostno sem živela,
Nihče sreče ni kalil.

Ko moliti še učila
Me je mamica Bogá,
Takrat lepo sem molila,
Dvigala se do nebá.

Ko še z mamo sem hodila
Se sprehajat na poljé,
Takrat sem radostno vila
Cvetje v vence prelepé.

Kolikrat sem ž njo sedela
Pod košato lipico,
Tam je ptička nama pela
Sladko, milo pesmico.

Tudi nama je ogrela
S svojo pesmico srcé,
Z mamo sem še jaz začela
Peti pesmice drobné.

Dokler klicala sem: „mama!“
Nisem znala, kaj je zló;
Húdo je nosila sama,
Meni je šlo vse gladkó.

Oh, kako se spremenilo
Nagloma je vse pri nas,
Ko zastrlo zemlje krilo
Mi je mami mili obraz!

Nje ni več, ki je ljubila
Vedno me tako gorkó;
Nje ni več, ki se trudila
Noč in dan tako skrbnó!

Zdaj nobeden več ne vpraša:
„Kaj se ti oko solzí?“
Več nobeden se ne zglaša:
„Kaj obraz se ti bledí?“

Mama zlata, mama moja,
Res odšla si v boljši svet;
Vendar plaka hčerka tvoja,
Dokler te ne vidi spet.

Nina.

Kako je cesar Ferdinand I. mojemu dedu cmoke pojedel?

(Zapisal Glávor.)

Škoda, da niste poznali mojega deda! Bog mu daj dobro! — to je bil mož, da malo takih. Na prvi pogled se je prikupil vsakemu človeku. Bil je srednje, a še vedno močne postave, dasi je imel že blizu sedemdeset let. Njegov obraz je bil prijazen, in velikanške, vedno dobro namazane in navihane brke so mu kaj dobro pristojale.

Moj ded je bil vojak celih 14 let. V tem dolgem času je obredel skoro vso Avstrijo in se naučil »Wiener-tajč« in ogrsko. In kako je bil ponosen na svoje znanje! Kako možko je zarentačil, če smo mu otročaji kaj ponagajali. No, vendar nas ni imel nihče rajši od njega, in večkrat nas je vzel v svoje varstvo, kadar nam je pretila očetova šiba.

Kdo-li ve povedati toliko lepih povestij in pravljic, kakor dedje in babice? In kdo bi jih pravil rajše? Tudi naš ded je imel vedno pripravljeno kopo povestij in, kadar je bil pri volji, polovil nas po hiši, posadil na kolena in začel pripovedovati. In kako je govoril! Živahno in lepo, da smo ga poslušali vedno mirni in kakor zamaknjeni do konca — ne samo mi otroci, ampak tudi odrasli.

»Kakor veste,« pravil nam je ded, »bil sem vojak več let v Pešti na Ogerskem. Bil sem pri svojem polku